

Ой повійте, вітри низовії

Марія Пригара

Ой повійте, вітри низовії,
Угамуйте в морі чорторії!
Степовії вітри та дніпрові,
Поможіть доплисти козакові!
Ще ж він, молод, в світі не нажився,
Ще братів залишив у неволі!
Сивий місяць з-поміж хмар пробився,
Ходять хвилі, наче вівці в полі.
Йдуть і йдуть отари звідусюди:
Ані ліку в морі їм, ні впину.
Козакові забивають груди,
Підкидають в морі, мов билину.
Він уже на силу воду горне,
Кожну мить чека собі загину.
Коли бачить — щось навпроти чорне:
То принесло море деревину.
Ухопивсь — полегшало на серці,
А ще смерть стоїть перед очима.
На одчай козак із морем б'ється,
Спомина свого побратима.